XVIII. évf. 6. szám 2006. november-december

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

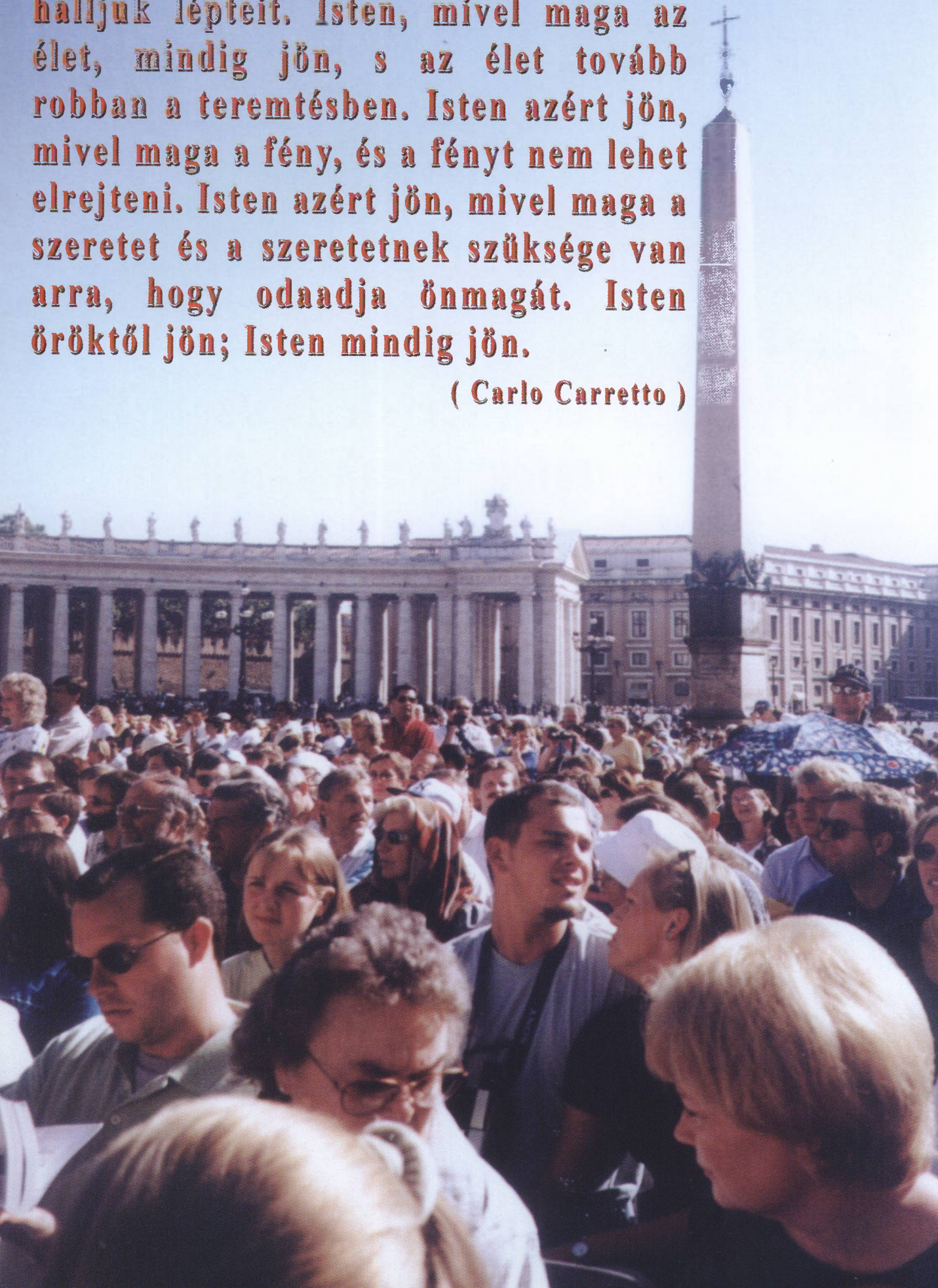
Piusz atya: Testvéri szeretettel szeretvén

Carothers: Angyalok vannak közöttünk

Isten mindig jön és mi, akárcsak Ádám, halljuk lépteit. Isten, mivel maga az élet, mindig jön, s az élet tovább robban a teremtésben. Isten azért jön, mivel maga a fény, és a fényt nem lehet elrejteni. Isten azért jön, mivel maga a szeretet és a szeretetnek szüksége van arra, hogy odaadja önmagát. Isten öröktől jön; Isten mindig jön.

(Carlo Carretto)

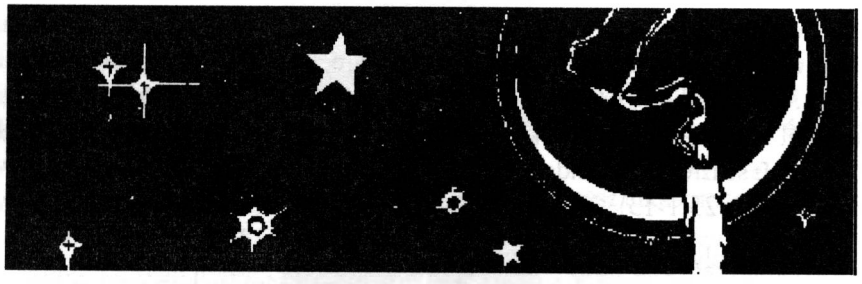

Isten kitárja feléd a karját

Amikor egy gyermek megszületik, nagyon fontos, hogy édesanyja, édesapja megölelje. A pszichológusok azt mondják, hogy a szeretetnek ez a metakommunikációs megtapasztalása létrehozza a gyermekben a bizalmat az új világ iránt, amibe beleszületett. Ha elmarad ez a szeretet-ölelés, a gyermekben félelem és bizonytalanság ébred.

A polgári év utolsó két hónapja a halál és az élet misztériumát tárja elénk. Halottak napján – mi, hívő keresztények – nemcsak arra gondolunk, hogy szeretteink eltávoztak az élők sorából, hanem éppen ellenkezőleg, hogy birtokolják már az igazi életet Isten szeretet-ölelésében!

A Karácsony, a Megváltó eljövetele azt jelenti, hogy megjelent közöttünk az ÉLET. Jézus eljött, hogy megnyissa számunkra az örök élet ajtaját.

A hétköznapok csodáit szemlélve, fel kell nyitni szemünket, hogy felismerjük Jézust, aki ma is köztünk jár. Egy kisvárosban történt, ahol egy 27 éves tanítónő hátrányos helyzetű gyerekeket tanít. Először nem akarta elvállalni, de mivel jó szíve volt, látva a gyerekek árvaságát, mégis elvállalta tanításukat. Egyik nap az utolsó órán felhívta a 8 éves Lacikát felelni. A kisfiú felállt, de nem szólt semmit. Sötét szeméből szinte áradt a gyűlölet mindazokkal szemben, akik elhagyták őt. A tanítónő kedvesen, barátságosan szólt: „Lacika, ha nem tudsz felelni, ülj le." Lacika nem mozdult. A feszült csendbe belesüvített az óra végét jelző csengő hangja. A gyerekek bepakoltak táskáikba és elindultak kifelé. Lacika azonban nem mozdult. A tanítónő kikísérte a többi gyereket, majd visszament.

Talán arra gondolsz, hogy ekkor következett a veszekedés, a szidalom? Egészen más történt!

A tanítónő odament Lacikához, letérdelt előtte és csendben kitárta felé a karját. Lacika csodálkozva nézett rá, egy pillanatig küzdött, majd odalépett és átölelte a tanítónőt. Életében most találkozott először olyan felnőttel, aki nem akarta megverni, se megszidni, hanem egyszerűen csak szeretni. Ez a pillanat megváltoztatta életét. Felszabadult, vidám, jó tanuló lett, mert a szeretet átváltoztatta.

Ez a karácsony titka! A mindenható Isten eljött közénk, letérdelt előttünk és kitárta felénk a karját. Nem büntetni akar, nem szidalmazni, hanem szeretni. A nagy kérdés az, hogy oda mersz-e menni Hozzá, hogy átöleld Őt?

Íme, a legbensőségesebb kép: Mária karjaiban a kis Jézus Ez nemcsak az anyai szeretet kifejezése, hanem a legnagyobb misztériumé is: Isten az ember karjaiban, az ember Isten karjaiban. Mária azért tudta átölelni Jézust, mert a második isteni személy öröktől fogva a szívében hordozta (átölelte) Máriát. Ezért lett Mária „kegyelemmel teljes". Ez azt is jelenti, hogy Mária szeretetének, figyelmének, tevékenységének központja Jézus lett és az is maradt élete végéig. Ez az egység annyira mély, hogy a keresztfa alatt lélekben ő is elszenvedte a keresztrefeszítés kínjait. Fia mennybemenetele után pedig ő lett az apostoli közösség – talán nem túlzás ezt mondani – szíve. Bátorította, vigasztalta, erősítette a tanítványokat.

A mai világ erkölcsi, lelki, szellemi válságba jutott. Nem tesz különbséget a jó és a rossz között, a szeretetet megtagadva elhidegültek a kapcsolatok, a modern bálványok és hamis istenek imádata reménytelenséget eredményezett. Ebből a válságból egyetlen kivezető út van: újra felfedezni Jézust, Őt helyezni a középpontba, az Ő akaratát keresni a mindennapokban.

Amikor a napkeleti bölcsek bekopogtak a betlehemi barlang-istállóba, Mária fölmutatta a Gyermeket: „íme Ő az, akit kerestek, íme Ő az újszülött király!" Meglepő ez a bátor hit, amelytől távol áll minden bizonytalanság. Mária nem úgy fogalmaz, hogy „talán" vagy „lehet", hogy Ő az, mert az angyal „mintha" ilyeneket mondott volna. Ehelyett azt mondja: „íme, itt van! Ő az!" Ezek az egyszerű szavak diplomáciai érzékről is vallanak. Má-

ria egy pillanat alatt megértette, hogy az idegen népek követei hosszú vándorlás után, most nem teológiai magyarázatot várnak, hanem bizonyosságot. Ezt most meg is kapták és boldogan tértek haza. Amikor Jézusról beszélünk másoknak, ezt az egyszerű magatartást kell követnünk. Nem szabad hosszas magyarázatokba bocsátkozni, hanem bátor tanúságtétellel rámutatni Jézusra: Ő itt van, találkozhatsz Vele, szeret téged, azon munkálkodik, hogy mindent a javadra fordítson; ne tétovázz, öleld át, fogadd el és akkor minden megváltozik!

Karácsony nemcsak a legnagyobb keresztény ünnep, hanem a legnagyobb felhívás is!

Isten felhívása arra, hogy lépj közelebb, lépj be az Ő Országába, lépj be az Ő szentháromsági szeretet-közösségébe.

Lépj be a tűzbe, az Úr szeretetének tüzébe és engedd, hogy átjárjon és felmelegítsen!

Katona István
főszerkesztő

»Testvéri szeretettel szeretvén...«

Koromsötét szobában egyetlen fény pislákol: jól ismert agyagmécses. Azután egy kéz nyúl feléje, fölemeli és kikémlel az éjszakába... Ha az őskeresztények életéről filmet készítenénk, ezzel a jelenettel kellene kezdeni. Szorgalmasan olvasták a tíz szűzről szóló példabeszédet és várták az Úr érkezését (Mt 25,1-13).

Maran atha! – suttogták olyan sokszor három évszázad folyamán – és Jézus nem jött el. Föl-fölemelték mécsesüket, megújították olajukat és virrasztottak tovább. Ezt a három évszázadot nem lehet többé kitörölni a keresztény lélek történetéből, ahogy a tíz szűzről szóló parabolát sem az Úr Jézus tanításából. Ez a várakozó, ez a figyelő mozdulat állandó magatartássá szilárdult az evangéliumi ember alakján. Közben azonban más valami is történt. Látszólag csupán annyi, hogy egyet fordítottak Szent Máté evangéliumos könyvében (Mt 25,31-40). Ráébredtek hogy nem kell az „eskhatonra" várniuk. Rájöttek arra, hogy Krisztus ma is mindennap jön és kopogtat. Mindenki találkozik Vele, aki hűségesen várja érkezését. Fölfedezték az Evangélium legnagyobb titkát: **Krisztus a felebarát személyében jön hozzánk.**

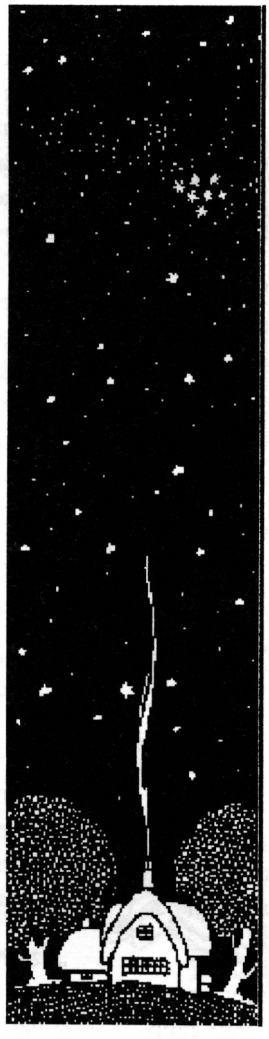
Kereszténynek lenni, ez mindig **eszkatológiás** magatartást is jelent. Ámde ez a végső eljövetel csupán utolsó láncszeme lesz Krisztus folytonos érkezéseinek, éppen úgy, mint ahogy az utolsó nap se más, mint a napok szakadatlan sorának bezárása. Keresztényi létünk tehát végső értelmében **állandó készenlét**: várjuk Krisztust, aki életünk minden órájában bekopoghat hozzánk felebarátunk személyében. Olyan várakozás ez, amelyben összes képességünk kiveszi részét: vágyódás és remény, készülődés és öröm, akarás és tett húzódik meg benne. Nemcsak látni akarjuk Őt és befogadni, nemcsak Vele lenni és örülni Neki, hanem készen állni a cselekvésre és a teljesítésre is: *„Uram, mit akarsz tőlem? Mit tegyek?"*

Aztán tényleg kopogtat és nem ismerjük fel? Kér és nem teljesítjük kérését: rászorul segítségünkre és elutasítjuk. Meg kell éreznünk, hogy ebben van egész földi és örök életünk kockázata: *„Övéi nem fogadták be"* (Jn 1,11). Jézus nemcsak parancsaiban és tanításában, nemcsak Egyházában és szentségeiben maradt közöttünk, hanem élő és cselekvő valóságában, a felebarátban. *„Aki nem szereti felebarátját, akit lát, hogyan szeretné Istent, akit nem lát"* (1Jn 4,21). Meg kell adni: ennél világosabb szabályt nem is lehetett volna felállítani! De megrendítőbbet sem. Általa válik a kereszténység véresen komollyá, általa kerüli el minden vallás közös veszedelmét, azt tudniillik hogy ködös és szubjektív miszticizmusba fulladjon.

Az ilyen készenléthez mennyi alázat és önzetlenség, mennyi áldozatosság és engedelmesség szükséges! Mennyire üresnek kell lenni a léleknek önmagától, saját elgondolásaitól és szeszélyeitől, hangulataitól és szimpátiáitól, hogy képes legyen rendelkezésre állni. Benne van a hit egész merészsége: egy gyarló, sőt sokszor ellenszenves emberben elfogadni Krisztust. Így válik a felebaráti szeretetben Isten titokzatossága és szu-

verén fölsége személyesen, sokszor egészen megrázó módon tapasztalhatóvá. A szentáldozásban is találkozunk vele naponta, a szentségek és a szentmise misztériumában is, de ott hallgat, ott ki van szolgáltatva nekünk, ott bizonytalan a mértékünk: mennyi az igazi szeretet és mennyi a szentimentalizmus. De amikor a felebarátban jön: akkor mi vagyunk kiszolgáltatva Neki: akkor szól, kér, akkor a tárgyi világból lép elénk.

Itt van kereszténvi létünk állandó veszélyeztetettsége: szép lassan elfogy az olaj mécsesünkből, kialszik a készenlét és már nem ismerjük fel felebarátunkban Krisztust. Amikor a hit szelleme lassan elhamvad, akkor már csupán az embert látjuk a maga elviselhetetlenségével. Érkezése nyűgös, jelenléte fárasztó, kérése kellemetlen. Mindez annak jele: Isten szeretete is kihalt lelkünkből.

„Szeretet az Isten..."

Induljunk ki ebből az igazságból. Isten nem véletlenül és nem szabad elhatározásból, hanem abszolút és örök szükségszerűségből három személyben éli isteni életét. És ha lényege a szeretet, akkor már sejtjük is, hogy itt a legönzetlenebb szeretettel állunk szemben, ahol mindegyik személy a másikra irányul. Sőt a kinyilatkoztatásból azt is megtudjuk, hogy e személyek kizárólag a „relatio" útján állnak fenn. Csak annyiban személyek, amennyiben egy másik személyre irányulnak. Maga az „Én" a másik „Te" által létezik. Mondhatjuk tehát: ez nem más, mint a személyiség maradéktalan kiszolgáltatása a szeretetben. Ha Istent, gyatra fantáziánkkal univerzumnak képzeljük el, azt kell mondanunk: olyan világ ez, amelynek anyaga a szeretet, formája a szeretet, élete a szeretet, célja a szeretet, törvénye a szeretet és boldogsága is a szeretet. Isten egyszerűen nem képes nem szeretni.

Tegyünk most egy lépést tovább. Amikor ez a Szeretet önmagán kívül is teremt, akkor ez a világ szintén mindenestül a szeretet műve. A világot alkotó és fenntartó erő ugyanaz, mint ami a három isteni személyt összeköti és átjárja. Az egész univerzum fényben, színben, illatban, dalban megtestesült isteni szeretet. Ettől a szeretettől megittasultan száguldanak az elektronok az atommag körül, ez a szeretet száll édes illatként a virágok szívéből, ez a szeretet trilláz a kis madarak torkában...

Az egész teremtett lét a szeretet nagy szimfóniája. A Szentháromság szívéből kiszakadva a lét minden lépcsőjén át árad diadalmasan és zavartalanul az ember felé, hogy végül is az ember kitárja szívét, befogadja, belső világát vele átitassa és aztán továbbadja ember az embernek, lélek a léleknek, szív a szívnek. Hogy az ember se maradjon magányos nomád, ne legyen önmagának élő abszolút személy, hanem a szentháromságos személyekhez hasonlóan, „Én"-je csupán a „Te" által váljék teljessé.

Egyedül az Istenből kiáradó szeretet képes összetörni a személyiség gőgös magányát, áttörni az önzés falait és az emberiséget a szeretet nagy egységébe foglalni. *„Alkossunk embert képünkre és hasonlatosságunkra."* Azaz szentháromságos életünk mintájára.

Tudjuk a teológusoktól, hogy Isten kifelé ható tevékenységében a három személy egyetlen elvként működik: ebben a vonatkozásban a személyek nem különülnek el egymástól. Ez az egyetlen és egyirányú szeretet árad a fényben, dalol a forrásban, mosolyog a pipacs piros arcában. De amikor az emberhez ér, a szív prizmáján ez az egyetlen szeretet megint színeire bomlik és valamiképpen a szentháromságos szeretetet revelálja. Ahogy ott az Isten árad az Isten felé, úgy akar áradni Isten az emberszíveken keresztül is Isten felé. Igaz, ha valaki szereti Jézust és megtartja beszédeit, abban a lélekben a teljes Szentháromság vesz lakást magának.

Jézus azonban többet akart. Azt akarta, hogy az egész emberiség váljék a a Szentháromság lakóhelyévé és legyen egy akol és egy nyáj. Hogy mit is jelent az isteni személyek egymás iránti szeretete, azt is Jézus életéből ismertük meg. *„Atyám... a Te neved szenteltessék meg... a Te országod jöjjön el... a Te akaratod legyen meg... a Te dicsőséged ragyogjon föl."* Minden Te és semmi sem Én! Helytelenül mondom, mert itt is van Én, végtelenül gazdag és kimeríthetetlen isteni Én, de ez egészen a Te nevednek, a Te országodnak, a Te akaratodnak és a Te dicsőségednek hirdetője, valósítója, tükre és ujjongó örvendezője. És hogy ez nem egyoldalú, hanem az Atya is így van a Fiúval, azt is hallottuk: *„Fiam, minden ami az enyém, a tiéd is!"*

Ez a felebaráti szeretet teológiája is: *„Minden ami az enyém, a tiéd is."* Egész „Én"-em tartalma, iránya és magatartása csupa nyitottság, készség és áramlás a „Te" felé. Isten az, aki kopogtat az ajtón, és ugyancsak Isten az, aki kaput nyit előtte, itt is, ott is egy ember kezével. Két ember találkozásában, szembenézésében és kap-

csolatában az isteni személyek egymás iránti szeretete akar megtestesülni, az emberi szívben megdobbanni, emberi ajkon fölujjongani, emberi szemben könnyé válni és emberi pszichében boldognak lenni. Önzetlen testvériségben, meghitt barátságban és tiszta szerelemben az isteni Személyek akarják egymást az emberi szíveken keresztül szeretni. Azt akarja Isten, hogy tapasztaljuk meg a Szentháromság belső boldogságát: **„Jobb adni, mint kapni."** Hogy ne féljünk adni, mert amire szükségünk van, azt mi is megkapjuk majd mástól és ez nagyobb boldogság, mintha magunk szereztük volna meg magunknak.

A személyiség legnagyobb titka az a paradoxon, hogy önmagunkká igazán akkor válunk, amikor másoknak élünk. Az olyan személyiség, mely önmaga adminisztrálásában ás jövőjének biztosításában merül ki, paranoiás tüneteket mutat. A kinyilatkoztatott istenarc leginkább lehangoló torzképe. A Szentháromság szárnyaló és allelujázó szeretete van jelen és dolgozik az egész mindenségben. Csupán ott nincs jelen, ahol önzés, neheztelés, gyűlölet és bosszú rágódik az emberi szíven. Egyedül ezek az istenmentes zónák a világban.

„Meg ne szomorítsátok Isten Szentlelkét, akinek jegyét viselitek a megváltás napjára. Távol legyen tőletek minden keserűség, indulatosság, haragtartás, szóváltás, káromkodás és minden egyéb rossz. Inkább legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban. Kövessétek tehát Isten példáját, mint kedves gyermekei." (Ef 4,31-5,1)

Ha ezek után közelebbről vizsgáljuk ezt a szeretetet, úgy találjuk, hogy három arccal néz reánk. Legtágabb értelemben **felebaráti szeretet**nek nevezzük. Ezen belül két ellentétes pólus található: az egyik megkönnyíti szívünk szárnyalását, ez a **testvéri szeretet**, a másik megnehezíti, ez az **ellenség szeretete**.

A felebaráti szeretet

Kulcsa ott van Lukács evangéliumának 10. fejezetében. Az Úr Jézus plasztikusan vonultatja fel egymás mögött a papot, a levitát és a szamaritánust. Azután hirtelen fölteszi a meglepő kérdést: *„Mit gondoltok, a három közül melyik a felebarátja annak, aki a rablók kezébe került?"* Zavartan tekintünk egymásra. Hogyan, hogy melyik a három közül? Hiszen a katekizmusból úgy tanultuk, hogy minden ember a felebarátunk, akár jóakarónk, akár ellenségünk. Itt mégis azt halljuk, hogy nem mindenki az. Miről van tehát szó? Arról, hogy a szeretet nem érzés, hanem akarás: a jónak akarása, éspedig tevékeny akarása. Arról van szó, hogy a felebarát nem már meglévő valaki, hanem nekem kell megteremtenem. Vannak elvtársaim, kartársaim, munkatársaim és bajtársaim. Ugyanígy vannak embertársaim is. Azzal, hogy valaki a földre született és emberként született, embertársammá vált, de még nem felebarátom. A Kis-Antillákon és az Új-Hebridákon élők is embertársaim, bár semmi közelebbit nem tudok róluk. Kérdés most már, hogy a sok millió embertársból ki lesz a felebarátom? Az, aki e pillanatban elém áll és rám szorul. **Maga a végtelen isteni Szeretet áll a küszöbön és a küszöb én vagyok.** Ez a Szeretet akar rajtam keresztül kiáradni és teremteni. Ezért küldte hozzám és hozta utamba ezt az embertársamat. Ebben a pillanatban Isten végtelen szeretete és teremtő mindenhatósága van az én szabad döntésemre bízva. Ha most kibúvót keresek, ha elutasítom embertársamat, ha elzárkózom előle, akkor Isten szeretete nem tud megtestesülni – a lét e ponton szegény és kopár marad. De ha megnyílik a szívem és engedem, hogy rajtam keresztül Isten jósága áradjon, akkor olyan valami történik, ami eddig nem volt: két embertársból felebarát születik.

Az isteni szeretet áramköre bezárul és rajta keresztül dübörögve, ujjongva és hozsannázva áramlik a teremtés. Az a darab gyűrött papiros, amit kezébe nyomtam és amit pénznek neveznek, az a néhány csepp bor és olaj, amit sebére csepegtettem, azok a szerény lépések, amelyeket érte tettem, ezek jelentik a vezetéket, amelyek segítségével Isten jelent meg közöttünk, mert Isten maga a szeretet.

„Szeretteim! Szeressük egymást, mert a szeretet Istentől való... Mindaz, aki szeret, Istentől született és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet... Ha szeretjük egymást, Isten bennünk él és szeretete tökéletessé tesz bennünket." (1Jn 4,7.12)

Tartsunk itt egy kis pihenőt. Azután nézzünk körül.

Nem kis ellenszenvvel és belső tusakodással vesszük kezünkbe a tollat, valahányszor a „hitéleti statisztikát" kell kitöltenünk. Mert ha van a földön valami, ami nem fér a számok köntösébe, hát a lelki élet aztán igazán az. Mi, akik a két háború közötti időben a 67%-os katolicizmus bűvöletében éltünk és ennek önérzetét hordoztuk, most alaposan kiábrándulhatunk a számok misztikájából. (Azért csak töltsük ki a statisztikai rovatokat,

mint szükséges rosszat, fontos, hogy ne tulajdonítsunk neki nagyobb fontosságot.)

Kereszténynek lenni ugyanis kettőt jelent: **keresztény lelkületet** és **keresztény gyakorlatot**. Sajnos a kettő nagyon sok esetben egyáltalán nincs összhangban egymással! Az volna az eszményi, ha a lelkület gyakorlatokban bontakozna ki, viszont a gyakorlatok mögött is mindig megfelelő lélek lüktetne. Fájdalom azonban, vagy az egyik vagy a másik el szokott maradni. A statisztikával csupán a gyakorlatokat tudjuk megragadni és ez még semmit sem mondott a lelkületről. Lépten-nyomon tapasztaljuk, hogy akik pontosan imádkoznak, ugyanolyan pontosan ítélkeznek. Az is mindennapos, fájó élményünk, hogy templomba járó híveink házasélete alig különbözik a pogányokétól és a gyakori gyónók is tele vannak gyűlölködéssel, kapzsisággal és önzéssel. Egy jó misszióval a gyónáshoz tudunk csalogatni évek óta elhidegült lelkeket, sikeres triduummal meg tudjuk javítani a hitéleti statisztikát, de a lelkeket alig tudjuk megváltoztatni.

A világ legnagyobb botránya éppen az, hogy a keresztény gyakorlatok mögött nem találják a keresztény lelket. Mert mi a keresztény lélek?

„Arról lehet megismerni, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást." (Jn 13,35)

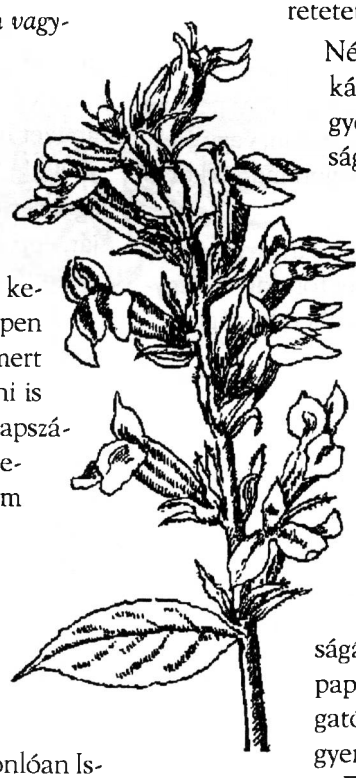
Így mered elénk a kérdés: hogyan lehet keresztény lelket is közölni híveinkkel? – Nevetséges kérdés! – mondják. Lelket csak Isten adhat, a szeretet lelkét csak a Szentlélek adhatja meg híveinknek. A mi dolgunk, hogy oktassuk és pasztoráljuk őket, a többi a kegyelem dolga. Sajnos, nincs igazunk. Talán éppen azért hiányzik a gyakorlatok mögött a lélek, mert belőlünk is hiányzik. És mindaddig hiányozni is fog, amíg magunkat csupán a kegyelem napszámosainak tartjuk. Gondoljunk arra, hogy a kegyelem általában nem mechanikusan, hanem organikusan működik.

A szentségek hatékonyságát és az eszközökséget sem szabad materiálisan fölfogni. Ha a víznek nem volna tisztító hatása és az olajnak nem volna erősítő, hűsítő tulajdonsága, alig lenne alkalmas anyag a keresztség, illetve a szentkenet számára. Nos, ehhez hasonlóan Isten szeretete is szereteten keresztül akar kiáradni a lelkekre. Krisztus kegyelme bele van zárva a szentségekbe tőlünk függetlenül is, de szent Szívének meleg szeretetét papi szívekbe akarta zárni és rajtuk keresztül ajándékozni a lelkeknek. Minden szentség csak a kellően diszponált lélekben tudja kifejteni hatását. Buzdításaikkal és oktatásukkal a papok csak annyiban tudják diszponálni a lelkeket, amennyiben szavaik mögött szívük és életük áramló szeretetét érzik.

Nézzünk csak bele az emberi lélekbe. Olyan mélyen és olyan közelről, mint mi, nem ismerheti a pedagógus, sem pszichológus, sem az ideggyógyász. Miből van összetéve a lélek, ha szabad ezt a rossz szót használni? Egy csomó egyetemes emberi tulajdonságból, egy másik csomó átöröklött adottságból, végül az eredeti bűn maradványaiból. Tehát sok jó és sok rossz csírája lappang mindenkiben. Így azután a kegyelem is, meg a bűn is megtalálja benne táptalaját.

Kérdés, mi lesz egy ilyen emberi lélekből? Mi alakul majd ki ebből a nyersanyagból? Biztos, hogy egyetemes emberi természete megmarad. Az is kétségtelen, hogy egyéni alkatát sem lehet megváltoztatni. De hogy végleges en az önzés falai közé zárja be magát vagy pedig a szeretet szolgálatába áll, ez nem sors, hanem lehetőség. E lehetőség előtt állunk mi.

Sikerül-e a keresztény gyakorlatok mögött a szeretet szellemét fölidéznünk? Képesek leszünk-e a lélek mélyén lappangó jóságot fogékonnyá tenni a kegyelem számára? A szeretet parancsával biztos, hogy nem. Parancsolni csupán gyakorlatokat lehet, életet, pláne szeretetet alig. Hát akkor?

Nézem Jézust és keresem hatásának titkát. Mikor ott ül a Nyolc boldogság hegyén, egész élete ennek a nyolc boldogságnak a megtestesülése. Amikor meghirdeti programját, nem tesz mást, mint szavakba foglalja tulajdon életét. Az emberek elsősorban nem szavainak szépségét isszák, nem gondolatainak mélységén ámulnak, hanem a szavak és gondolatok erejével Jézus lelkét élik át. A szavak csupán vezetékek, rajtuk keresztül Jézus Szívének szeretete áramlik életükbe. Tapasztalják a nyolc boldogság szellemét.

Már most Jézus nemcsak hét szentségét, hanem nyolc boldogságát is ránk bízta. Azt akarta, hogy a papok ne csupán szentségeinek osztogatói, hanem szeretetének sugárzói is legyenek. Mit gondolunk, győzött volna az Evangélium Jézus szeretete nélkül is?

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket." (Jn 20,21)

Jézus az örök isteni szeretet kiáradása és beleömlése a világba.

Piusz atya

Angyalok vannak közöttünk

Apám kórházi ágyának a végénél álltam. Tizenkét éves voltam. Soha nem gondoltam arra, hogy talán nem jön többé haza.

– „Merlin, légy jó fiú!" – Ezek voltak utolsó szavai hozzám, mielőtt valaki kitessékelt a szobából.

Egy kis idő múlva a szíve leállt, és az ügyeletes orvos injekciót adott neki, hogy élénkítse a szívműködést. A mama később elmesélte nekünk, hogy Apa ekkor kinyitotta a szemét és így szólt: „Erre már nincs szükség, doktor úr! Elmegyek." Néhány másodperc múlva felült és előre nézett, az ágy vége felé. Arcán sugárzó mosollyal így szólt: „Nézzétek, ők értem jöttek!" Ezután visszahanyatlott és örökre elaludt.

Azért mondtam ezt el, hogy megosszak valamit, ami csak nemrég jutott eszembe. Apám halála hatvanöt évvel ezelőtt történt. Szükség volt erre az időre ahhoz, hogy ezalatt a Szentlélek segítsen valami rendkívül fontosat megértenem.

Az angyalok, akiket apám az ágy végénél látott, pontosan azon a helyen voltak, ahol néhány perccel azelőtt még én álltam. Én miért nem láttam, vagy éreztem valakit ott? Azok az angyalok vajon már akkor is ott voltak, amikor én álltam ott?

Évekkel később, amikor apám édesanyja feküdt a halálos ágyán, egy másik különös eset történt. A nagymama közelebb intett magához és a fülembe súgta:

– „Merlin, ezt ne szalaszd el!"

– „Mit ne szalasszak el, Nagymama?"

– „A muzsikát! A muzsikát!"

Ő zenét hallott, ám én csak az ő suttogását hallottam. Miért hallhatott ő zenét, én pedig semmit sem?

Ezek nem egyedülálló esetek. Ezrek hallottak a halál kapujában állókat olyan dolgokról beszélni, amiket ők akkor tapasztaltak. A halál közelében miért hallanak vagy látnak az emberek gyakran olyan dolgokat, amit a többiek nem?

A kereszténység évszázadok óta azt tanítja, hogy Isten mindenütt jelenvaló, mindenhol ott van. Ha ez így van, Ő melletted van éppen most. Ha Ő ott van melletted, miért nem láthatod vagy érezheted Őt?

A Biblia arra tanít bennünket, hogy lehetséges sok olyan dolog, ami körülöttünk van és mégsem látjuk:

„Amikor aztán az Isten emberének szolgája korán reggel fölébredt és kiment, egy hadsereg volt a város körül, lovakkal és harci szekerekkel. És az ő szolgája így szólt hozzá: »Jaj, Uram, most mit csináljunk?« De ő az válaszolta: »Ne félj! Mert többen vannak velünk, mint velük.« Majd Elizeus így imádkozott: »Uram, nyisd meg a szemét, hadd lásson!« És az Úr megnyitotta a szolga szemét, úgyhogy nyomban észre is vette: Elizeus körül a hegy tele volt lovakkal és tüzes szekerekkel" (2Kir 6,15-17)

Ebben a pillanatban mi szintén körül vagyunk véve olyan dolgokkal, amiket nem érzékelünk.

Miért nem látunk és hallunk dolgokat a körülöttünk lévő spirituális tartományban? Mindig ilyen érzéketlen volt az emberi lény azokkal a dolgokkal szemben, amik nem a fizikai életünk részei? Vannak olyan dolgok, amiket megtehetnénk, hogy megnyíljon a szemünk és a fülünk a láthatatlan világra?

Az Ószövetség szerzői nem magyarázzák el, hogyan voltak képesek hallani, mikor Isten szólt hozzájuk, mégis, pontosan hallották az Ő szavait, és tudósítanak is erről. Jézus maga is gyakran idézett az Ószövetségből, és megerősítette, hogy az Isten szavát tartalmazza.

Még mindig történnek körülöttünk olyan dolgok, amiket nem látunk?

Raktál már ki órákon át egy puzzle-t úgy, hogy egyetlen hiányzó darab miatt álltál le? Aztán valaki arra jár, épp azt a darabot veszi fel és így szól: „Jé, ez nem a te kirakód egy darabja?"

Az élet ilyen. Valaki talál egy „hiányzó" darabot a lelki kirakóból, míg másvalaki egy másik darabot talál meg. Végül a kirakó kezdi elnyerni valódi formáját.

Én most találok meg az életem kirakójátékából olyan darabokat, amik az eddigi hatvanhét évem alatt elkerültek engem. Ha tudok neked mutatni néhány darabot, amelyek beleillenek a te életed kirakójába, tovább tudsz majd menni, és magad is találsz majd még többet. Imádkozom, hogy a te utad is olyan izgalmas legyen, mint az enyém! Minél több darabot találok, annál lelkesebb vagyok, hogy még többet találjak meg!

Rendeltetésünk felé mozdít el

Egy olyan darab jut most eszembe, ami nemrég került a helyére az életem kirakójátékában. Azért mondom így, hogy „a helyére került", merthogy korábban sehol nem találtam. Átvitt értelemben mondva, a Szentlélek átnézett a vállam fölött, és a következő kérdésre vezetett rá: „Miért látott apám olyan dolgokat, amit abban a kórházi szobában senki más nem láthatott? Miért hallott a nagymamám zenét, amit én nem hallhattam? A

halál-közeli állapotból visszatért emberek ezrei miért számolnak be hasonló élményekről?"

Sokkal világosabb megértésére jutottam annak, hogy fizikai testünk csupán ideiglenes otthont ad örökéletű lelkünknek. Az emberiség megromlott Ádám és Éva bűne miatt, ezért Isten egy függönyt vont közénk és azok közé a dolgok közé, amit nem láthatunk és nem hallhatunk a szellemi világból. De amint fizikai testünk közelít a halál felé, ez a függöny elkezd felemelkedni.

A halál csak ritkán áll be egy pillanat alatt. A szív szabálytalanul ver, a vér keringése alábbhagy, és végül a test meghal. A lélek felszabadul arra, hogy nekivághasson az öröklét felé való útjának.

Ez nem egy földrajzi értelemben vett utazás, mint tudjuk, merthogy az idő, a tér és a távolság nem léteznek az örökkévalóságban. A lélek egy egészen másfajta tartományba szabadul be. Egy olyan birodalomba, amit mi nem látunk.

Az öregedés folyamata számomra újfajta élmény és az általam tanultak nagy része is egészen új. De feltűnő, hogy amint természetes testem elmozdul végső rendeltetése felé, lelkem képessé válik arra, hogy lásson, halljon és megértsen új dolgokat. Ahogy apám holtan feküdt, a lelke betekintést nyert egy másfajta világba ott, a kórházi szobában. Évekkel később, mikor a nagymamát érte el a halál, ő olyan muzsikát hallott, amely mennyei dallamokkal töltötte be a szobát.

Azonban a fizikai halál felé való közeledés nem az egyetlen lehetőség arra, hogy többet lássunk a szellemi világból. Az első János levél 2,15 azt mondja: *„Ne szeressétek a világot, sem azt, ami a világban van! Ha valaki szereti a világot, nincs meg benne az Atya szeretete."* Ez a vers egykor negatív tartalommal bírt számomra. Mintha arra figyelmeztetett volna: „Ne tégy vidám dolgokat, mert Isten megbüntet!" Most pozitívnak, biztatónak látom. Segít, hogy megtaláljuk a legjobb dolgokat, amiket csak Isten ajánl fel nekünk.

A Szentlélek ezt súgja fülembe: „Ennek a világnak a dolgai, amiket látsz, hallasz és érzel, visszatartanak attól, hogy belelásss a szellemi világba." Úgy tűnik, majdhogynem minden, amit a test szeret, belefér abba, ami visszatart a lelki dolgoktól: a pénz, a siker a hírnév, a szórakozás - és vég nélkül lehetne folytatni a sort. Jézus megpróbált segíteni nekem, hogy megértsük: ezen a világon akkor érezhetjük magunkat a legjobban, ha hátat fordítunk a test által dédelgetett dolgoknak. Ő segíteni próbált, ám én életem nagy részében úgy gondoltam, az Ő útja kibírhatatlan. Bár ismertem volna már sok évvel ezelőtt is szavainak igazságát: *„Mert az én igám vonzó, és az én terhem könnyű"* (Mt 11,30)!

Az öregedés talán színleg sok veszteséggel jár együtt, de figyelj csak a biztatásnak ezekre a szavaira a Joel 2,28-ban: *„Mindezek után kiárasztom Lelkemet minden testre... véneitek álmokat álmodnak..."* Hiszem, hogy az álmaim új dolgokat tanítottak nekem.

Egyik álmomban láttam egy fiatalembert, aki fülig szerelmes volt egy fiatal lányba. Amikor megpróbált beszélni vele, a lány menekült előle. A fiatalember azonban nem jött zavarba. Még három alkalommal próbálkozott, de a lány kerülte őt. Ekkor így szólt:

– „Tudom, hogy nem akarsz velem beszélni, de nem értem, miért?"

– „Nem bízom benned" – válaszolta a lány.

– „Rendben van" – felelte ő. – „Nagy szerelmet kaptam irántad Istentől, és mindössze annyit szeretnék, hogy te boldog legyél. Talán egy napon te is kapsz Istentől szerelmet irántam. Kérlek, hidd el, semmivel nem szeretnélek megbántani téged. Ha bármi okból szükséged lenne a segítségemre, kérlek, tudasd velem!"

A fiatalembert tökéletesen boldoggá tette, hogy a lány ment a maga útján. Csak a lányt akarta boldognak tudni.

Mikor felébredtem, imádkoztam azért, hogy megérthessem az álom jelentését. A Szentlélek így fedte fel előttem: Isten szeret bennünket, és kapcsolatba akar kerülni velünk. Ám ha mi nem szeretnénk Vele kapcsolatba lépni, Ő nem fogja ránk erőltetni magát. Ő nagyon jól tudja, hogy milyen nagy szükségünk lenne a segítségére, de azt szeretné, ha **mi vágyódnánk a jelenlétére**. Gyakran azért nem bízunk Benne, mert azt hisszük, meg akarja nehezíteni az életünket.

Válaszok a hitre

Észrevetted már, milyen tökéletes választ ad testünk arra, amit az értelmünk hisz? Ha biztos lennél benne, hogy egy gyilkos az, aki az ajtón zörget és megpróbál rajta bejutni, hogyan reagálnál?

A szíved gyorsabban verne, gyomrod, bőröd, izmaid és tested minden idegszála érzékelné. Életbe vágóan fontos, hogy mit hiszel!

Mi van akkor, ha a feltételezett betolakodóról kiderül, hogy egy jó barátod? Szívednek, gyomrodnak,

bőrödnek, izmaidnak és idegszálaidnak már nem lenne oka, hogy zaklatott legyen. Azok egyszerűen csak aszerint cselekedtek, amit te abban az adott pillanatban hittél. A hit pontosan így működik! Tested arra reagál, amit hiszel! Ha megtanulsz Istenben hinni, hited vissza tudja szorítani félelmeidet. Ne várd meg, hogy valami hatalmas veszedelem fenyegessen, mielőtt begyakorolnád az Istenben való bizalmat! Ehelyett, miért ne gyakorolnád ezt egyszerű, mindennapi dolgokban?

Egyszer az történt, hogy sehol sem találtam egy egészen kicsi akkumulátortöltőt, amit néhány nappal azelőtt használtam. A garázsban levő tizenkét dobozban lelkiismeretesen kutattam, de nem hozott eredményt.

A következő nap még többet keresgéltem, dobozokban, mögötte, polcok alatt, mindenütt, ahová csak letehettem a töltőt. Addigra már aggódni kezdtem, hogy nem lesz meg és vásárolhatok egy újat. Ekkor eszembe jutott, hogy most jött el az ideje annak, hogy örvendezzek és bízzak, Isten majd áldásomra fordítja a dolgot.

Másnap ismét csak kerestem, közben pedig folyamatosan mondogattam: „Köszönöm, Uram! Felhasználod ezt arra, hogy megáldj általa! Nincs rá okom, hogy attól féljek, elveszett a töltő! Csak az a dolgom, hogy dicsőítselek!"

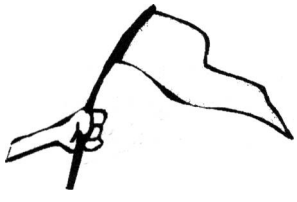
Ez nem hozta elém az elveszett tárgyat, így hát tovább imádkoztam: „Uram, ha azt akarod, hogy megtaláljam ezt a dolgot, könnyen a tudtomra adhatod, hol van! De ha nem így lesz, hát továbbra is boldog leszek!"

Azonnal eszembe ötlött egy gondolat: „Nézd meg a kocsi csomagtartójában!"

Egyáltalán nem emlékeztem arra, hogy valamikor is a csomagtartóba tettem volna a töltőt, úgyhogy kevés esély volt rá, hogy ott megtaláljam. „Rendben, azért jobb lesz, ha megnézem" – gondoltam. És ott volt!

És ha nem lett volna a kocsiban a töltő? Mindegy, hiszen mindenképpen nyerő helyzetben voltam. Ha nem találtam volna meg az elveszett dolgot, vettem volna egy újat, abban a hitben, hogy Isten az egész esetet a javamra fordítja!

Merlin Carothers

MEGVÁLTÁS! MEGVÁLTÁS! MEGVÁLTÁS!

Nem tudom, mennyire érzékelteti a felirat, milyennek látom a megváltást az Üdvösségtervben. Már az első lapon megjelenik, mint aprócska ígéret, elhangzó szó (Ter 3,15). Aztán elkezd nőni, nagyobb lesz, egyre nagyobb, míg egészen láthatóvá válik. Testet ölt és itt jár közöttünk, így mutatva meg magát, hogy aztán majd teljes életnagyságban visszatérjen az idők végén, s Teljessé tegyen mindent mindenekben!

Legutóbb azon gondolkodtam, hogy a teremtés kezdetén egy **áthidalhatatlan szakadék keletkezett Isten és az emberiség között**, mert az ember frigyre lépett az Ellenséggel. Testét-lelkét szolgaságba hajtva önakaratának kiszolgálójává lett. Kiűzetett a kertből: az Istennel való közösségből s szeretet-kapcsolatból. Szégyenkezik és fél. Egyfolytában másokra mutogat, minden bajáért a másikat okolva. **Így kezdődik új élete, ahol nem számíthat senkire, és nem is fontos senkinek.** Szép lassan, mindent itt hagyva megválik az élettől, és egyáltalán nem tehet ellene semmit. Egy Valaki van, akit segítségül hívhatna, de annak maga fordított hátat. A változtatás túl van hatáskörén. Megváltóra van szüksége. Új ura nem törődik vele, teste-lelke új tűzben ég, a vágyak tüzében. Kiszolgáltatva sorsának, nem talál nyugalmat. Mivel nincs segítség, beleveti magát a testi örömökbe. Szeretet nélküli **életcélja ettől kezdte csupán minél kényelmesebb életkörülmények előteremtése.**

Ezt használja **gyógyírként** halálos sebének enyhítésére, hogy feledjen, feledjen és feledjen, így menekülve helyzete kilátástalansága elől. Csak önmagával törődve él, ezért elhatalmasodik a Földön a gonoszság. Ezt olvassuk a Teremtés könyvében. És Isten ezekben az áldatlan időkben is lel gyöngyszemre: Noét és családját megmenti egy „fán" (hajón) az ítélettől. Az égen megjelenik békeszövetségének jele: a szivárvány. Újra sokasodik az ember, betölti a földet. Isten megköti szövet-

ségét Ábrahámmal, őt és a tőle származókat választja népéül, melynek jelét a mai napig testükön viselik. Jákob új nevet kap Istentől, attól fogva Izraelnek hívják őket. Mózes által kimenekíti népét Egyiptomból, hogy megalakuljon Izrael állama, Szövetségét vérrel erősítve meg velük, kinyilatkoztatja nekik Törvényeit, és papjaivá választja őket az egész föld színén.

Ám Izrael örökösen ellenszegülve parancsainak, elfordul Istenétől. Ezért prófétáival megüzeni, hogy el fogja küldeni hozzájuk azt, aki MEGVÁLTÁST hoz, és helyreállít mindent. Megjövendöli „FIA" születésének helyét, azt, hogy szűztől fog születni. Végre elérkezik az Idő, hogy megjelenjék AZ, aki mindent helyreállít. Isten Fia a Földre lép emberként, Izraelben (Báruk 3,38).

Emlékszem, hogy megtérésem után feltettem magamban a kérdést, ha Ádám és Éva bűne miatt, amely mindenkire kihat az egész világ elkárhozik, miért nincs emiatt egyetemes pánik? Hogyan ülhetnek az emberek babérjaikon, a legnagyobb nyugalomban? A ma embere nem tudja, de nem is hiszi el, hogy bajban van, mert jól el van magában. Mindent egymaga csinál. Nem érti, miért lenne szüksége egy Istenre, aki csak szabályok közé szorítaná az életét. Szereti őt? Jól van, szeresse, ha az jó Neki, csak hagyjon neki békét! A kereszténységben mást se lát, csak unalmas, fárasztó külsőségeket. Az nem vonzza. Különben meg ők is rég beálltak a jólétet keresők sorába. Úgy gondolom, ezért van annyi Mária jelenés: **a menny is segít felébreszteni a földön küzdő Egyházat és a halálos álmukat alvó embereket. Segít riadóztatni az emberiséget: vesztedbe rohansz, ha nem térsz vissza Istenhez...**

Az ember kezdettől fogva szabadon dönthetett cselekedeteiről, hogy ne marionett bábuként, hanem **önként, szeretetből engedelmeskedjen úgy, mint a fiú az apjának – mert ennek van igazán értéke.** Az Ellenség azonban tőrbe csalta, és megjelent a Halál. *„Isten nem alkotta a halált, és nem leli örömét az élők vesztén. Azért teremtett mindent, hogy legyen, s a földkerekség nemzedékeit gyógyulásra szánta. Nincs meg bennük a romlás mérge, és nincs a földön az alvilág országa!"* (Bölcs 1,14) Ha Istennél irgalomra nem lel az emberiség, minden elveszik, ami valaha szép volt. A bűn zsoldja **Halál**, visszaút pedig nincs. Halálunkat Isten mondta ki, de nem Ő akarta, hanem az **Ellenség** ragaszkodik hozzá:

– Ami jár, az jár! Azt mondtad, hogy Halál lesz részük, ha megszegik a parancsodat. Megszegték. Nem másíthatod meg szavadat! Követelem őket magamnak, mindet! Mind az én jussom. Az enyémek, örökre!

– Valamit még megtehetek – mondta Isten. Igen, elmegyek. Magam megyek el értük, és hazahozom őket. Megfizetem az árat, bármibe kerüljenek. Mindenkit magamhoz fogadok, mindenkit meghívok, bármit tettek is előtte, szeretni fogom őket, csak szeretni – aki elfogadja, megmenekül, aki nem, az elkárhozik örökre.

És eljött. Valóban eljött. Jézus „a mi bárányunk", az Isten Szentje, Vérét adta értünk, az egész emberiségért. *„Tulajdon vérével ment be, egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett"* (Zsid 9,12). Mert a *„Törvény szerint mindent vérrel tisztítanak meg, és vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat. De Ő halálával egyszer s mindenkorra tökéletessé tette a megszenteltet."* (Zsid 10,14)

Íme az Evangélium! Meg vagyunk váltva az örök haláltól. Bocsánatot kaptunk mindenért, szeretve vagyunk, nem mindig emberektől, de Isten által bizonyosan! A börtönajtók nyitva vannak! Leéljük életünket, és már mehetünk is Haza! Hurrá! Liturgikus nyelven mondva: Alleluja! Szeretünk, mert szeretve vagyunk! Ha csak a problémákra nézünk, akkor azok elnyelnek, akár kicsik, akár nagyok legyenek. Ujjongnunk kéne, mint a niniveieknek, amikor városuk fennmaradhatott a föld színén! Amikor a béna lábra állhatott, a vak megláthatta a világot! Emberek! Megváltattunk! Miért nem tudunk örülni, miért nem tudunk felszabadulni, miért vagyunk olyan reménytelenül boldogtalanok? Sokan csak Erkölcsi Kódexet kaptak Isten nevében: „Ezt tedd, azt ne tedd!" De az Örömhír végtelenül több ennél! Talán nem fogtuk fel elménkkel, nem hatolt el szívünkig! Isten véres kínhalált halt értünk! Nyitva áll börtönünk ajtaja! Miért nem kezdünk végre a jó hír szerint élni, felszabadultan, boldogan nekifutva az Életnek, szárnyalva? Hiszen nincs mit vesztenünk! Isten szemében kedvesek va-

gyunk! Szerethetünk, boldog-boldogtalannal jót tehetünk! Isten megbocsátott. Jézus meghalt értünk! Mit számít, hogy mit mond rólunk Juliska és Mariska? Mit számít, mit gondolnak rólunk? Jézusról is beszéltek kígyót-békát. Kibírta. A falujabeliek kitaszigálták határukba, hogy lelökjék a szakadékba. A vallási elit állandóan a sarkában volt, árgus szemmel figyelte, mit mond vagy tesz. De még a keresztről sem szólt egy rossz szót se senkinek. Ennyi szenvedés láttán mi is kibírhatnánk egy kicsit... A mennyben már úgysem lehet! Azt csak itt lehet. Nem mondom, hogy direktbe szenvedjünk. Azt Jézus sem tette. Nem szenvedni akart: a szeretete „vitte sírba". Ma is csak néz ránk szelíden, Ő, aki mindent eltűrt, mindent elviselt, hogy visszaszeretgessen magához minket.

Azóta minden emberért harc dúl, és Isten panaszosan kiált fel: **„Én a gonosz léleknek nem adtam testet!"** Ebben az anyagi, materiális világban nem tud semmit tenni, csak ha ti odaadjátok magatokat céljaira. A Rossz rajtatok keresztül viszi végbe tetteit a világban! Bizony, általatok, emberek által – ez az igazság.

Isten Lélek. Mindkét lélek testet keres, aki által végbeviheti cselekedeteit! Amelyik léleknek engedelmeskedünk, annak vagyunk a szolgái (Róm 6,16-23). Vagy a rosszat vagy a jót szolgáljuk életünkkel. Vagy irigyek vagyunk, vagy nem. Mi választunk, odaadjuk-e magunkat irigységre, kétszínűségre, hazugságra, szidalmazásra vagy – Jézus szerelméért – NEM! Kemény harc dúl minden egyes emberért: melyik ügyet szolgálja életével. Kié a szíve, szája, keze, lába? Kinek az oldalára áll, mert középút nincsen! Mi formáljuk a Földet, olyan lesz, amilyenné tesszük.

Kemenes Gábor atya egyszer azt mondta: A nagykövetek Limuzinnal járnak, de ne legyetek irigyek rájuk, mert mi Istennek a követei vagyunk! Őt képviseljük. Nem a Parlamentben, hanem az egész világon! A Beatles csapatát lovaggá ütötték, de bennünket Isten fog megkoronázni. Ha megmentik egy ember életét, kihúzva őt vízből vagy tűzből, tele van vele a sajtó. Mi pedig emberek lelkét vagyunk hivatottak menteni! Zimányi Józsi bácsi, a Szibériát is megjárt református lelkész mesélte, mennyire sírt, mikor egy focimeccset nézve rádöbbent: ha ő így szurkol a Fradinak a győzelemért – milyen nagyon „szurkolhat" nekünk, a földön küzdőknek az Égi Lelátókról az egész Ég, a Szentek nagy tábora az Isten szerint való élet győzelméért (Zsid 12,1.22).

A Megváltás már megtörtént, de addig hitből éljük, míg Krisztus Hatalommal vissza nem jön a földre. Akkor lesz igazán láthatóvá minden. Kicsit hasonlít ez népmeséinkből az álruhás Mátyás király történeteire, aki rongyokban vegyült el népe között, hogy láthassa valódi életüket: milyen szívvel vannak a senkik, a kiszolgáltatottak, a rászorultak iránt. Isten még csak „álruhában" járt közöttünk, Istenségét és Hatalmát elrejtve. A nagy leleplezés, amikor a Király végre színre lép, még várat magára, de bizonyosan nem marad el! Köszönöm, Istenem. Ámen.

Andrea

Isten a mi szerető Atyánk

A mai világ információs eszközei nemcsak áldást hoztak, hanem átkot is. Istenképünk meghatározza világképünket és önmagunkról alkotott képünket. Ha ez a kép negatív vonásokat hordoz, akkor a félelem dominál vallásos életünkben. Nem merünk bensőséges kapcsolatba lépni az Úrral. Ha viszont pozitív, szeretetteljes vonásokat hordoz, akkor rá merünk hagyatkozni az Úrra, bizalommal nézünk a jövő felé és hisszük, hogy Isten elfogad bennünket.

Assisi Szent Ferenc számára Isten a Teremtő, Vigasztaló, Üdvözítő, de elsősorban mennyei Atya. Ugyanakkor tudatában van annak, hogy semmilyen emberi kifejezés nem képes visszaadni Isten milyenségét, mert „Ő a kezdet és a vég, láthatatlan, változhatatlan, dicsőséges, fölséges, szeretetre méltó és gyönyörűséges" – írja a regulában. Egész élete tulajdonképpen ennek a fölséges Istennek a keresésében telik el, akit mindig jobban meg akar ismerni.

Jóllehet itt a földön csak tükörben láthatjuk Őt, mégis a teremtett dolgok szépségéből a megtestesülésből és a Szentlélek sugalmazásai által bizonyos vonásait meg lehet sejteni. Jézus az arám „abba" szóval szólítja meg Jézus Istent, ami „apukát" jelent. Ebben a megszólításban a kinyilatkoztatás lényegét láthatjuk. Ferencet mélyen megérintette ez a megszólítás. Amikor apja elé teszi ruháját, akkor azt mondja: „Eddig téged nevezte-

lek Atyámnak, de mostantól azt mondom Atyámnak, aki a mennyekben van, egyedül rá bízom magamat." Majd végigtanulmányozza az Evangéliumot, amely bemutatja, hogy Jézus az Atya küldöttének, az Atya szavának nevezi magát. Csak azért él, hogy kinyilatkoztassa Őt az embereknek és mindenben teljesítse akaratát. Szüntelenül ajkán hordozza az Atya nevét, az Atyával való szerető párbeszéd az ő imája. Ferencet annyira megragadja Jézus Atya iránti szeretete, hogy ő is lángra gyullad iránta. Azt írja: *„Ő a legfőbb jó, egyedül jóságos, szeretetre méltó, aki által és akiben minden van."*

Nekünk is szükségünk van az Atya iránti szeretetkapcsolatra. „Apa nélküli világban nőttünk fel" – fogalmazta meg egy író, célozva ezzel arra, hogy az apák kivonultak a családi életből, annyira elfoglalták magukat a munkával. Nem szólnak bele a családi élet menetébe, a nevelés gondjait rábízzák az anyára. Rosszabb esetben az anyák sem érnek rá és a gyerekek egyedül maradnak, kiszolgáltatva különféle rossz hatásoknak. De még ha nincsenek is kifejezetten rossz hatásnak kitéve, mégis az apa nélküliség aláássa lelki egyensúlyukat. Bizonytalanok, szorongásosak, vadak, akarat nélküliek lesznek sok esetben, vagy éppen szomorúak, mert nem kapják meg az apa szeretetének megerősítését. És az egészben az a szomorú, hogy ez folytatódik a felnőttkorban is. A családban kapott negatív mintát továbbadják és ők is ilyenné válnak gyermekeikkel. Ezért lehet mondani, hogy a mai világ legnagyobb szükséglete a szerető apai szív. De ha ez nincs, akkor meg lehet nyílni a mennyei Atya előtt, aki szeretetével fölemel, ahogy Ferenc ezt átélte saját életében. Isten mindenkinek meg akarja mutatni atyai jóságát és gyöngédségét. Csak hinni kell Benne és bátran közeledni Hozzá.

Ferencben a mennyei Atya szeretetének fölismerése örvendező dicséretet hozott létre. Felismerte, hogy a teremtés nem befejezett tény, hanem egy állandó folyamat. A teremtés jó, mert Isten életének a túlcsordulása, a szeretet állandó megnyilvánulása. Amikor testvéreit misszióba küldi, felhívja figyelmüket a Teremtő dicséretére és arra, hogy tanítsák meg ezt az emberekkel.

A Teremtő Istennek ez a szemlélete ébreszti fel Ferencben a teremtmények testvériségének gondolatát. Azt írják róla, hogy a legkisebb teremtményeket is testvérnek vagy nővérnek szólította, mivel hitte, hogy azonos az eredetük – hiszen a Teremtő Atyától származnak. Ujjongó szívvel szemlélte az Úr kezének műveit. Minden létezőben a legszentebb jóságot ismerte fel. Mindenben, amivel csak találkozott, lehetőséget látott, hogy Istent dicsérje. Egyszer egy testvérrel áthaladt a Velence melletti mocsarak vidékén. Hallotta, amint a cserjésben egy hatalmas madársereg csivitel. Így szólt társához: *„Figyeld csak, a madár nővérek áldják Teremtőjüket, mi is álljunk közéjük és dicsérjük az Urat."*

Erről szól Ferenc a Naphimnuszban is, amikor írja: *„Áldjon Uram Téged szél öcsénk, áldjon a levegő, felhő, szép és rossz idő, kik által élteted alkotásod: Isten teremtő akarata tart fenn bennünket minden pillanatban, Atyánk állandó szeretete mozgatja az egész világmindenséget és minden emberi életet."*

Azért időszerű ezt hangsúlyozni, mert divat lett a világot önmagában nézni. A materialista világnézet befurakodott az emberek gondolkodásába. Anyagi törvények, anyagi erők egymásra hatását látják és nem veszik észre a törvények alkotóját. Ebből fakad, hogy maga az ember is öntörvényű akar lenni, aki azt tehet, amit akar. Nem felelős senkinek, semmiért. Úgy élhet, ahogy kedve tartja. Azt gondolják, hogy az ember elég önmagának. Ez a világnézet azonban zsákutca. Ez a világnézet a halálba vezet. A gondolkodás céltalansága alkohol- és drogfüggővé teszi az embert. Ez a világnézet a legnagyobb ostobaság, ami csak előfordult az emberiség történetében. Ez nem tartható tovább, mert ennek nincs jövője. Ez összeomlással fenyegeti az emberi társadalmat. Ezért fel kell ébredni a hamis filozófiák álomvilágából. Rá kell ébredni a Teremtő Isten csodálatos valóságára. Vállalni kell bátran a keresztény világnézetet. Vállalni kell azt a hitet, hogy minden létező Istentől jött és Istenhez tér vissza. Vállalni kell azt, hogy felelősek vagyunk tetteinkért és egész életünkért. Felelősek vagyunk a világ jövőjéért. Nem élhetünk hazugságban.

Az igazságot nemcsak megismerni, hanem hirdetni is kell! Akkor leszünk jó keresztények. Még jobbak pedig akkor leszünk, ha elkezdjük dicsérni Istent a teremtett világ minden szépségéért. Az emberi alkotásokért, a kutatások minden eredményéért, a tiszta gyermeki mosolyért, a gyöngédségért, a szeretet legkisebb gesztusáért, a nyíló virágokért és a tavak csillogó víztükréért. Mert ezek mögött ott rejtőzik az Atya szeretete, kedvessége, gyöngédsége és bölcsessége. Ez a szemlélet felemeli a szívet és örömmel tölti el a lelket. Isten közelébe visz.

Isten dicséretét az tudja igazán megvalósítani, aki eggyé válik vele a szeretetben. Ferenc számára Isten a

világosság. A világosság, aki megvilágosítja az ember értelmét, hogy felismerje Őt. Ugyanakkor Ő a szeretet tüze, amely felgyújtja az ember szívét. Ő a forrása minden jónak, minden boldogságnak. Isten nevét megszentelni nem más, mint elismerni, hogy Ő a mi Istenünk, és befogadni világosságát. Ferenc számára Isten ismerete nem fogalmi megismerés, hanem megvilágosodás. Az Isten által adott világosságban ismerhetjük fel az Ő kinyilatkoztatását és a lelki élet minden rezdülését.

Az igazi hit nem más, mint Isten uralmának a befogadása. Ez az uralom pedig a szeretet uralma. A mennyei Atya ezzel akarja elárasztani minden ember szívét, aki megnyílik előtte és nem akar mást keresni, mint egyedül az Ő dicsőségét. Felebarátunkat szeretni annyi, mint vonzani Őt Isten szeretetére. A szeretet legszebb cselekedete, hogy valakit Istenhez vezetünk, mert ezzel az örök élet gazdagságához vezetjük. Ennek fényében a szeretet nem birtoklás, nem mások kisajátítása, hanem pontosan az ellenkezője: lemondás a birtoklásról, sőt önmagunk odaadása.

Olyan sokat beszélnek ma a szeretetről és talán még soha nem volt annyi megromlott házasság, szeretetlen elutasítás, harag az emberek között, mint éppen ma. Miért? Mert a szeretetet elszakították annak forrásától, Istentől. Sokan azt gondolják, hogy a szeretet az ember műve. Nem számolnak azzal, hogy az ember az első bűn óta radikálisan önmaga felé fordult, önzővé vált. Egyszóval képtelen az igaz szeretetre. Csak akkor válik képessé, ha szorosan hozzákapcsolódik Istenhez, a szeretet forrásához. Hinni annyit jelent, mint beengedni szívünkbe az önzetlen szeretetet és ebben megmaradni. Ezért olyan fontos a gyermekeket hitre nevelni, a felnőtteket pedig megtéréshez segíteni. Mert a megtérésben fogadja be az ember Istent úgy, mint Királyt, mint a jóság forrását – ahogy ezt Ferenc maga is átélte. Aki befogadta szívébe az Urat, az képes megbocsátani, mert a szeretet uralkodik benne. A hit tehát a legnagyobb kincs, amit el lehet képzelni itt a földön. Ferenc számára a hitben ragyogott fel a világ szépsége, az emberi élet értelme. Ezt az életcélt kereste először a lovagi élet tévútján, de végül megtalálta Jézusban.

Ferenc számára Jézus nem csupán megváltó, hanem az Atya tükörképe. Szívébe hatolt Jézus mondata: *„Aki engem lát, az látja az Atyát is."* Ferenc felfedezte, hogy a mindenható Atyához Jézus közvetítésével juthat el. Ezért gyakran mond dicséretet Jézusnak: Te vagy a mi reményünk, Te vagy az öröm, Te vagy a mi boldogságunk. Ferencet megragadja Jézus szegénysége. Semmi sem kell neki a világból, mert annyira tele van a szíve az Atya szeretetével. Ferenc ezt akarja utánozni. Testvéreinek előírja, hogy még könyveik se legyenek, se két ruhájuk, hogy mindenben követni tudják a szegény Jézust. Jézus az Ő számára a minta, akit követni kell, ahogyan élni kell a világban. Ferencnek ez a radikalizmusa megérintette az embereket. Bármennyire is lehetetlennek tűnt ez az életforma, egymás után jöttek hozzá a fiatalok, hogy vegye fel őket közösségébe. Az Evangélium mindig vonzó, ahol azt teljes mértékben meg akarják élni!

Ez az a pont, ahol minket is megszólít Ferenc. Elkényelmesedett korunkban, amikor mindent meg akarunk adni a testnek, a lélektől pedig sajnáljuk még az öt perces esti imát is – fel kell ismernünk, hogy ez nem mehet így tovább. Le kell tépni a lustaság és kényelemszeretet láncait, amíg el nem veszítjük a lelkünket. El kell kezdeni egész szívvel szeretni és imádni Istent. Nem perceket adni Neki, hanem életünket. Mert csak ebből fakad boldogság számukra és új jövő az emberiség számára. Ahogy Ferenc radikalizmusa megváltoztatta Európa szellemiségét, úgy ma is van lehetőségünk, hogy a bűnbe és ateizmusba fulladt Európát megmentsük Isten igazi szeretete által.

Hubart után – K.I.

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK ÁLDÁSOKBAN GAZDAG, BÉKÉS ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

Krisztus képe bennünk

A képzeletünkben kialakuló Krisztus-kép mindig csak kép marad, a szeretet viszont, amit az Ő kegyelme fakaszt a szívünkben, közvetlen érintkezésbe hozhat Vele. Mert maga Jézus fakasztja föl ezt a szeretetet bennünk közvetlen és személyes akaratával. Amikor szeretetével megérinti lelkünket, közvetlenebbül és bensőségesebben hat ránk, mint ahogy egy tárgy hat szemünkre vagy más érzékeinkre. Valójában egyedül azért elmélkedünk Jézusról és gondolunk a róla alkotott képekre, hogy bensőségesebb szeretetkapcsolatba kerülhessünk vele. Ezért ha szeretete felgyullad bennünk, akkor már nemigen kell igénybe vennünk a képzeletünket. Egyesek talán szívesen teszik, mások nem. Többeknek pedig nincs is lehetőségük választani a két mód között. Használd azt, ami segít, és kerüld azt, ami akadályoz.

Mindannyian a magunk módján, töredékes képet formálunk Krisztusról. Hajlamosak vagyunk arra, hogy a saját elgondolásunk szerint alakítsuk ki Krisztus-képünket, kivetítve Rá saját törekvéseinket, vágyainkat és eszményeinket. Azt találjuk meg benne, amit mi keresünk. Számunkra nemcsak Isten testesül meg benne, hanem mindaz, amiért társadalmunk vagy környezetünk él.

Igaz ugyan, hogy a tökéletességre törekvő ember követi és az Ő életét alakítja ki a magáéban, de ehhez nem elég csak a képzeletünkben élő Krisztust követnünk.

Nemcsak azért olvassuk az evangéliumokat, hogy képet vagy fogalmat kapjunk Krisztusról, hanem azért, hogy behatoljunk a kinyilatkoztatás szavaiba és így a hitben élő kapcsolatot létesítsünk Krisztussal, a lelkünkben lakó Istennel.

Pusztán a saját erőfeszítéseinkkel nem tudjuk Krisztust megalkotni magunkban. Nem elég tanulmányoznunk az evangéliumokat, s aztán valóra váltanunk elgondolásainkat. Törekednünk kell ugyan erre; de mindig a kegyelem irányítása alatt, egészen alávetve magunkat Isten kegyelmének.

Ha Krisztus életének utánzásában saját elgondolásainkra, ítéleteinkre és erőlködésünkre bízzuk magunkat, akkor legföljebb valami jámbor fantáziakép keletkezik, amely olyan merev, mesterkélt és holt, hogy mindenkit elijeszt körülöttünk.

Isten Lelkének kell megtanítani minket arra, hogy kicsoda Krisztus. Ő alakíthatja ki bennünk Krisztust, és tehet bennünket képmásaivá. Krisztusba átalakulásunk nem egyéni vállalkozásunk, hiszen egyetlen Krisztus van, Ő pedig nem megosztott. Hogy Krisztussá legyek, be kell lépnem a teljes Krisztus életébe, a misztikus Testbe, amely a Főből és a tagokból áll: Krisztusból és mindazokból, akik Lelke által belétestesültek.

Krisztus a kegyelem és a hit segítségével önmagát alakítja ki mindazok lelkében, akik szeretik Őt. Ugyanakkor pedig mindnyájunkat magához vonz, hogy egyek lehessünk Benne. *Ut sint consummati in unum.* (Hogy mindnyájan egyek legyenek.)

Ha azt akarod, hogy a földön élő Krisztus érzelmei és szándékai töltsék el szívedet, ne a saját képzeletedtől kérj tanácsot, hanem a hittől. Lépj be a belső lemondás sötétjébe, foszd meg lelkedet a képektől, és hagyd, hogy keresztjével Krisztus alakítsa ki benned Önmagát.

A Szentlelket pillanatról-pillanatra küldi lelkembe a bensőmben élő Atya és Krisztus úgy, ahogyan a szívem küldi szét az éltető vért testem minden részébe. Ez a Lélek Krisztusba öltöztet, és Benne hozzáköt az Atyához, úgyhogy életem elrejtőzik Krisztussal az Istenben. Lelke erejében mégis útnak indulok, hogy az Ő művét folytassam és teljesítsem akaratát az emberek között. Amikor pedig Ő jónak látja, majd ismét visszavon Önmagába.

Ha ezt az életet hordom magamban, mit számít az esetleges fájdalom és gyönyör, remény és félelem, öröm és bánat? Nem ezek töltik ki az életemet, nem is igen van közük hozzá. Miért félnék bármitől, ami nem rabolhatja el tőlem Istent, és miért vágyódnék bármire, ami nem adhatja meg nekem Őt?

A külső dolgok jönnek-mennek, de mit érint ez engem? Miért izgatna az öröm vagy aggasztana a bánat, miért tetszenék a gyönyör vagy zavarna meg a fájdalom, miért vonzana az élet vagy riasztana a halál, ha egyedül abban az életben élek, amelyet Isten ajándékozott nekem?

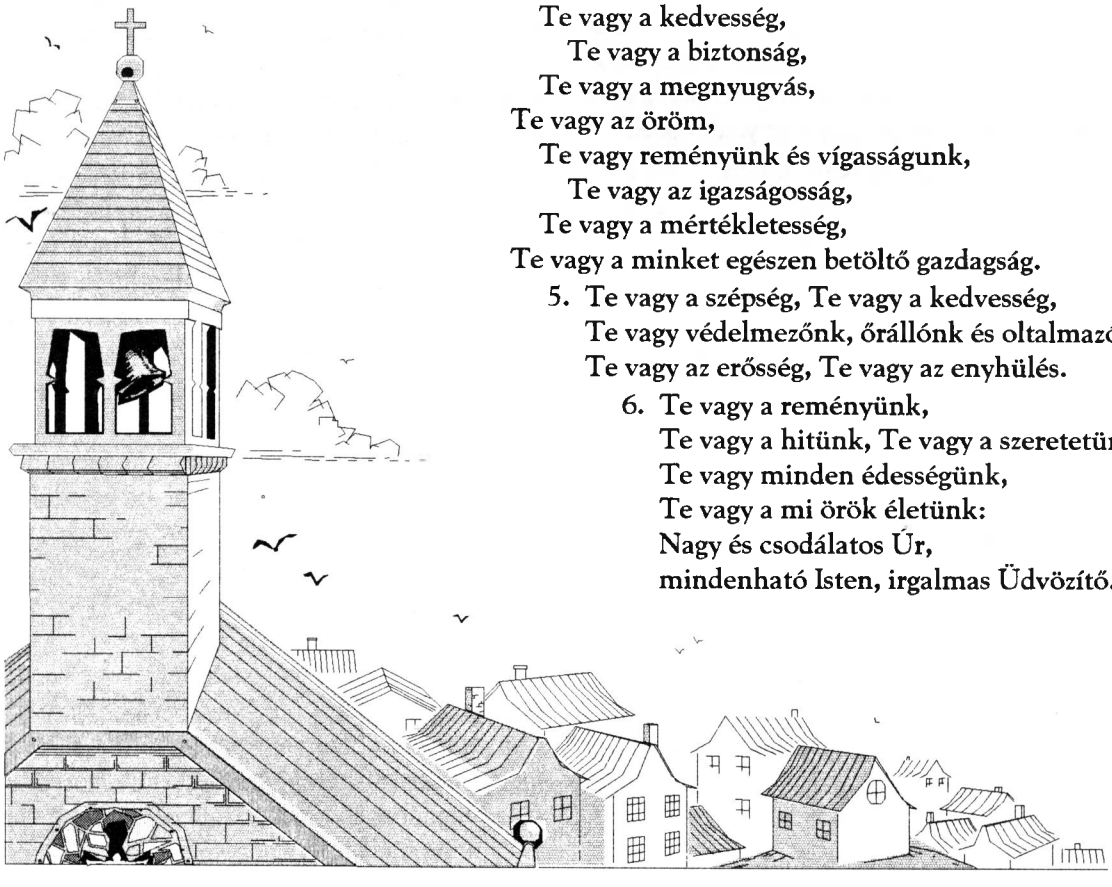
Miért bánkódnék azon, hogy elvesztem a testi életet – amit mindenképpen el kell veszítenem –, ha van lelki életem és saját személyiségem, amit nem vesszthetek el, ha magam nem akarom? Miért félnék attól, hogy megszűnök az lenni, ami nem vagyok, amikor már elkezdtem azzá lenni, ami vagyok? Miért küszködjek olyan kielégülésért, amely egy óráig sem tart, és aztán csömör jár a nyomában, amikor én már Istenhez közeledem az Ő örök örömében? A világon a legkönnyebben ehhez az élethez és ehhez az örömhöz lehet eljutni, csupán hinnünk és szeretnünk kell hozzá.

Thomas Merton

A Magasságbeli dicsérete

„Halála előtt két évvel Boldogságos Ferenc negyvennapos böjtöt tartott Alverna hegyén, a Boldogságos Szűz és Isten anyja és Szent Mihály arkangyal tiszteletére, Nagyboldogasszony napjától Szent Mihály szeptemberi ünnepéig. És rajta volt az Úr keze. Miután látomásában társalkodott a szeráfokkal, és részesült Krisztus sebhelyeiben, ő alkotta a dicséreteket, saját kezével írta hálából mindazért a jóért, amit Isten művelt vele." (Ezt írta Leó testvér arra a cédulára, amely Ferenc keze írását is őrzi 1224 szeptembere óta)

1. Szent vagy, egyetlen úristen,
   ki csodákat művelsz.
2. Erős vagy, nagy vagy, fölséges vagy,
   Te vagy a mindenható király,
   Szentséges Atya, ég és föld királya.
3. Hármas és egy Úr vagy, istenek Istene,
   Te vagy a jó, minden jó, a legfőbb jó,
   az Úr, az élő és igaz Isten.
4. Te vagy a szerelem, a szeretet;
   Te vagy a bölcsesség,
   Te vagy az alázat,
   Te vagy a türelem,
   Te vagy a szépség,
   Te vagy a kedvesség,
   Te vagy a biztonság,
   Te vagy a megnyugvás,
   Te vagy az öröm,
   Te vagy reményünk és vígasságunk,
   Te vagy az igazságosság,
   Te vagy a mértékletesség,
   Te vagy a minket egészen betöltő gazdagság.
5. Te vagy a szépség, Te vagy a kedvesség,
   Te vagy védelmezőnk, őrállónk és oltalmazónk;
   Te vagy az erősség, Te vagy az enyhülés.
6. Te vagy a reményünk,
   Te vagy a hitünk, Te vagy a szeretetünk,
   Te vagy minden édességünk,
   Te vagy a mi örök életünk:
   Nagy és csodálatos Úr,
   mindenható Isten, irgalmas Üdvözítő.

AKI SZERET, AZ LÁTNI AKARJA ISTENT

Látván Isten a kétségbeesett világot, szakadatlanul azon munkálkodik, hogy ebből szeretettel kivezesse, kegyelmével kiemelje, szeretetével fenntartsa, és jóakaratával megerősítse.

Ezért azután a gonoszságban megátalkodott földet elárasztja büntető vízözönével, és Noét meghívja, legyen az új korszak atyja, bátorító szavaival bizalomra bírja, meghitt kapcsolatra lép vele, szeretettel feltárja előtte az adott helyzetet, kegyelmével bátorítja a jövőt illetőleg; és már nem is parancsol, hanem miután maga is részt vesz Noé munkájában, az egész világ állatait bárkába zárja, hogy ez a munkatársi szeretete megszüntesse Noé lelkében a szolgai félelmet, és hogy e közös szeretet megőrizze azt, amit közös gondoskodásuk megmentett.

Ezért van az, hogy Ábrahámot meghívja a pogányok közül, megváltoztatja a nevét is, hitünk atyjává teszi, útján kíséri, az idegenek között megőrzi, vagyonát gyarapítja, győzelmek által dicsőségessé teszi, ígéreteivel lekötelezi önmagát neki, megvédi a jogtalanságoktól, látogatásaival kitünteti, csodás módon ad neki gyermeket, amikor már nem is remélte azt.

Mindezt tette azért, hogy ennyi jóval elhalmozva, az isteni szeretet ennyi segítségével támogatva, ő is megtanulja szeretni az Istent, és nem félni tőle; szeretetből tisztelje, és ne félelemből.

Ezért van az, hogy Jákobot menekülése közben álmában megvigasztalja, s amikor az felébred, harcra biztatja, majd vele küzdve magához öleli, hogy Jákob a küzdelem Atyját szeresse benne, és ne féljen tőle. Ezért van az, hogy Mózest atyái nyelvén hívja, atyai szeretettel beszélget vele, és meghívja, hogy legyen népének szabadítója.

Az említett esetek következtében, ahol az isteni szeretet lángja felgyújtotta az emberi szíveket, és az ember érzésvilágát egészen betölti az Isten szeretetének mámora, mintegy a szerelemtől megsebezve kezdtek vágyódni arra, hogy testi szemmel szemlélhessék az Istent.

A gyenge emberi szem hogyan tudná szemlélni Istent, akit a világ nem képes befogadni? A szeretet nem nézi, hogy mi lesz ezután, hogy mivel tartozik, mit tehet még meg.

A szeretet nem ismeri a belátást, eltekint a megokolástól is, nem alkalmazkodik a módhoz sem. A szeretetet nem lohasztja le, ha valami lehetetlen, és nem riasztják vissza a nehézségek.

A szeretet elemészti azt, aki hiába szeret. A szeretet oda megy, ahová vonzódik, és nem oda, ahová mennie kellene. A szeretet vágyat szül, vágytól ég, és vágyból végrehajt meg nem engedett dolgokat is. És mit mondjak még többet?

Az, aki szeret, arra törekszik, hogy láthassa azt, akit szeret. Ezért van, hogy valamennyi szent a szerzett érdemei összességét semmiségnek tartotta, csakhogy az Urat láthassa.

Ezért van az, hogy a szeretet, amely Istent látni kívánja, nem mérlegel, hanem buzgón törekszik a jóra.

Ebből fakad az a merészség, amit Mózes mondott: *„Ha kegyelmet találtam előtted, mutasd meg nekem arcodat"* (vö. Kiv 33,13).

Ezért sóvárognak mások is: *„Mutasd meg nekem arcodat"* (vö. Zsolt 79,4). És végül maguk a pogányok is azért készítettek bálványokat, hogy szemmel láthassák azt, amit a maguk tévedése szerint tiszteltek.

Aranyszavú Szent Péter

AZ ÖTVÖS TÜZE

Egy csoport nő együtt tanulmányozta a Bibliát. Malakiás könyvéhez érkezve, a harmadik fejezetben találkoztak egy verssel, amely ezt mondta: *„leül az ötvös és megtisztítja az ezüstöt."*

Ez a vers teljesen lenyűgözte az asszonyokat és azon gondolkodtak, vajon mit fejez ki ez az állítás Isten természetéről. Az egyik nő felajánlotta, utánanéz, hogyan tisztítják az ezüstöt, és a legközelebbi alkalmon megosztja a többiekkel.

Azon a héten ez a hölgy felhívott egy ötvöst és megbeszélte vele, hogy elmegy megnézni őt munka közben. Nem említette neki, milyen célból akarja megnézni, azon túl, hogy egyszerűen kíváncsi a tisztítási folyamatra.

Miközben az ötvöst nézte, a férfi megfogott egy darab ezüstrudacskát, tűz fölé emelte és hagyta, hogy felmelegedjen. Közben elmagyarázta: ahhoz, hogy az ezüst tiszta legyen, a tűz kellős közepébe kell tartani, oda, ahol a lángok a legmelegebbek, hogy a szenny kiégjen belőle.

A nő elgondolkodott a képen, amint Isten egy ilyen forró helyen tart bennünket, aztán feleleventette az igeverset: *„leül az ötvös és megtisztítja az ezüstöt."* Megkérdezte a férfit, igaz-e, hogy az ötvösnek a tűznél kell ülnie az ezüsttisztítás egész ideje alatt. A férfi igennel válaszolt és elmagyarázta: nemcsak, hogy ott kell ülnie és tartania kell az ezüstöt, de a szemét is rajta kell tartania egész idő alatt, mert ha az ezüst a kelleténél akár csak egy perccel is tovább marad a lángok között, megsemmisül.

A nő egy rövid ideig csöndben volt, majd megkérdezte: „Honnan tudja, hogy mikor tiszta teljesen az ezüst?" Az ötvös mosolyogva így válaszolt: „Ó, az nagyon egyszerű! Amikor látom magamat benne!"

(Isten így akarja meglátni az arcát tebenned is! Engedd, hogy megtisztítson minden szennytől. – Ford. megj.)

Tartalomjegyzék

Katona István: Isten kitárja feléd a karját! 3
Piusz atya: »Testvéri szeretettel szeretvén...« 4
Merlin Carothers: Angyalok vannak közöttünk 8
Andrea: Megváltás 10
K.I.: Isten a mi szerető Atyánk 12
Thomas Merton: Krisztus képe bennünk 15
A Magasságbeli dicsérete 16
Aranyszavú Szent Péter: Aki szeret, az látni akarja Istent 17

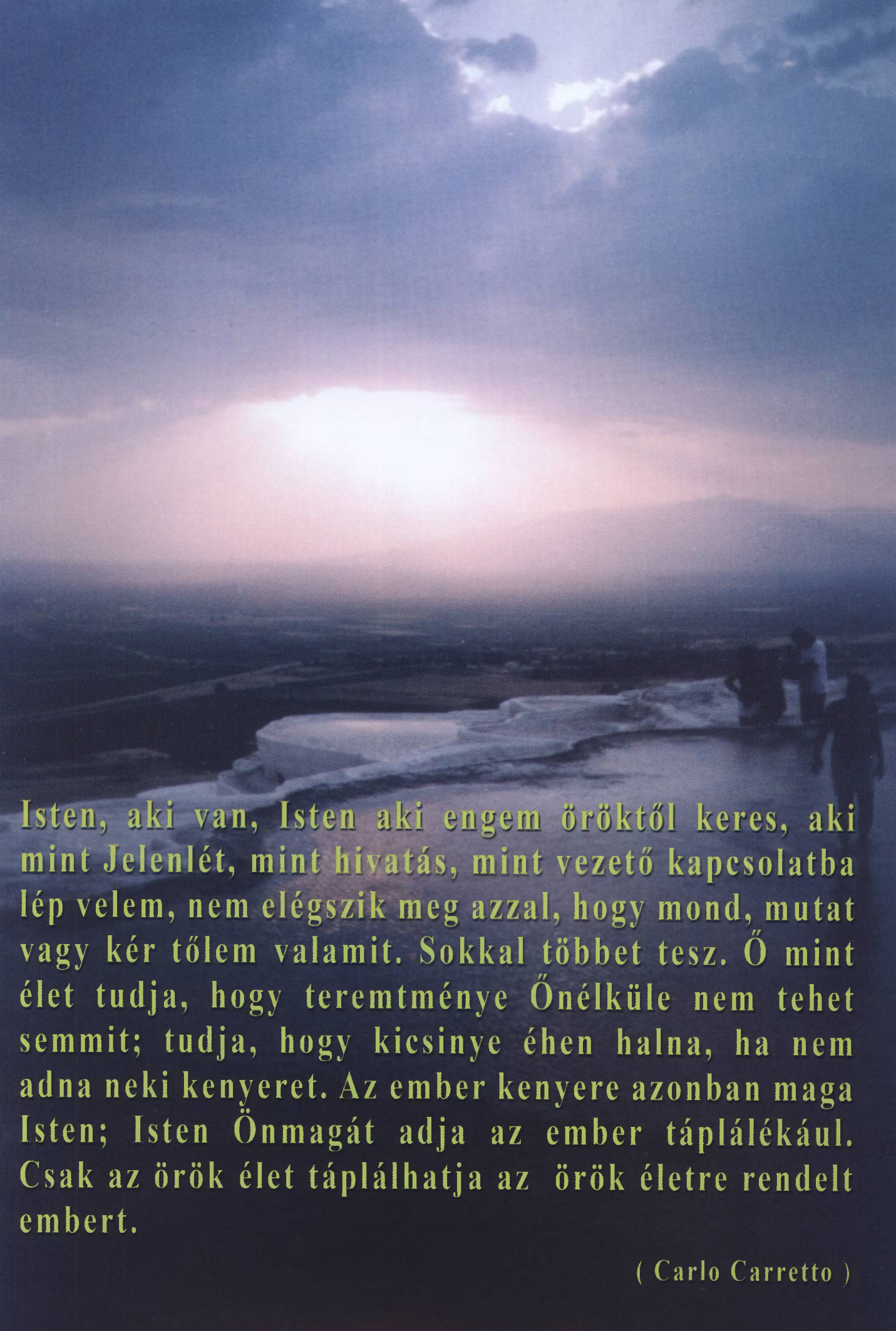
Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

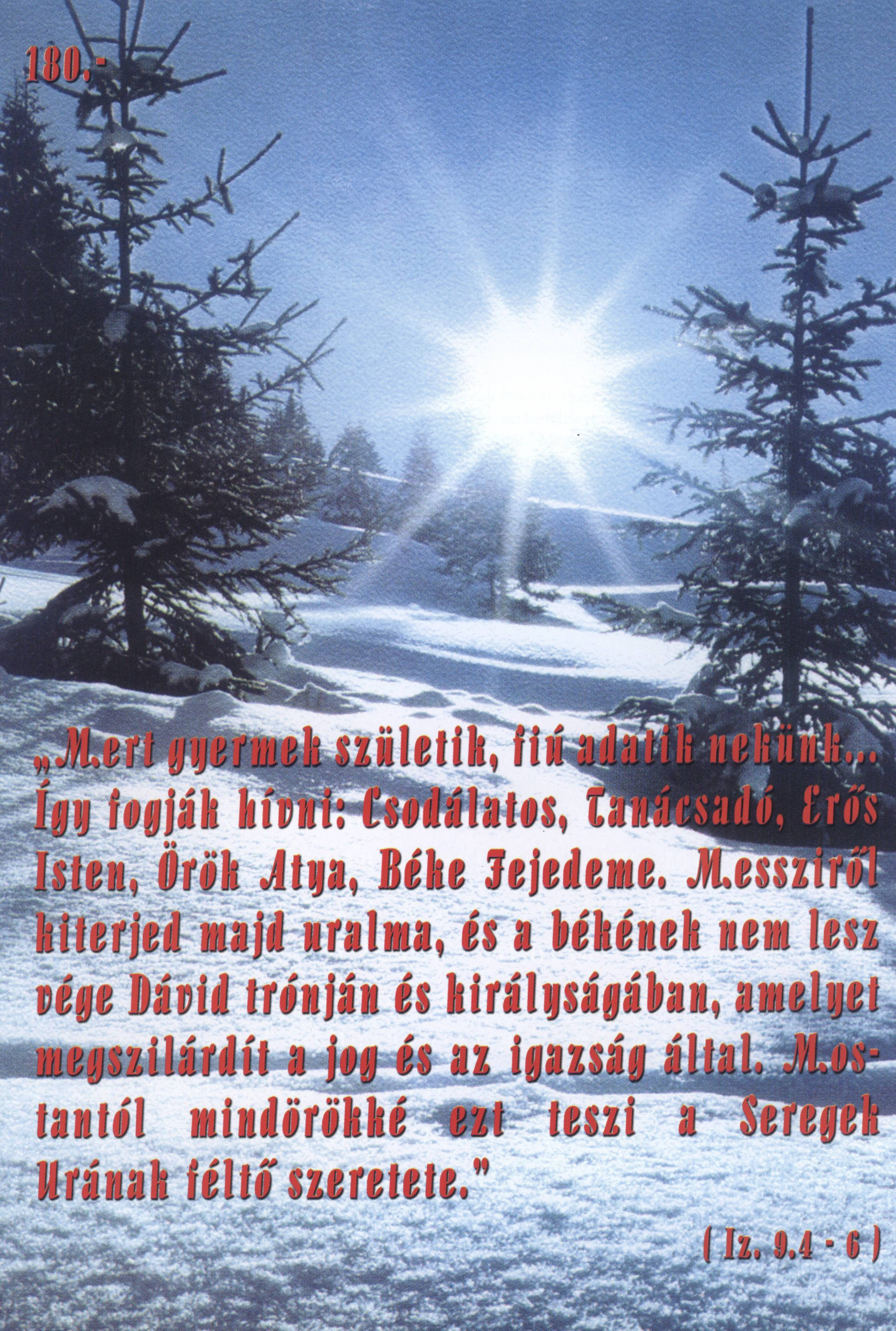
- Az elmúlt hónapban megjelentettük a „Szentlélek jöjj" című énekeskönyvet (600.–Ft) és Merlin Carothers: „A félelemtől a hitig" című könyvét
- Újságunk ára 2007-ben nem változik, azaz 1.650.–Ft egy évre belföldön (postaköltséggel együtt). Az előfizetéseket kérjük mielőbb elküldeni. Ha valaki szeretné lemondani az újságot, kérjük levélben vagy telefonon (222-5306) értesítsen bennünket.

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

Isten, aki van, Isten aki engem öröktől keres, aki mint Jelenlét, mint hivatás, mint vezető kapcsolatba lép velem, nem elégszik meg azzal, hogy mond, mutat vagy kér tőlem valamit. Sokkal többet tesz. Ő mint élet tudja, hogy teremtménye Önélküle nem tehet semmit; tudja, hogy kicsinye éhen halna, ha nem adna neki kenyeret. Az ember kenyere azonban maga Isten; Isten Önmagát adja az ember táplálékául. Csak az örök élet táplálhatja az örök életre rendelt embert.

(Carlo Carretto)

180.-

„Mert gyermek születik, fiú adatik nekünk... Így fogják hívni: Csodálatos, Tanácsadó, Erős Isten, Örök Atya, Béke Fejedelme. Messziről kiterjed majd uralma, és a békének nem lesz vége Dávid trónján és királyságában, amelyet megszilárdít a jog és az igazság által. Mostantól mindörökké ezt teszi a Seregek Urának féltő szeretete."

(Iz. 9.4 - 6)